

HIND 5 SENTI

Õpilasteleht

Kuupalju me teistele elame, niipalju elame ja armastame meie

Tänast lehte 8 külge.

Ilmub igal laupäeval kogu kooliaasta.

Tellimishind postiga:

1 kuu . . . 20 senti	3 kuud . 50 senti.
2 " . . . 40 " . . .	6 " . . . 1 kr.,
aastakiti Kr. 1,50	

Aadressi muutmise 25 senti.

Kuulutuste hinnad:

Kuulutuse küljel 5 senti m/n., lehe ees 10 s. m/m. Tekstis 12 s. m/m. Tekstis teksti kirjaga 15 senti m/m. ühe veeru laiselt.

Kuulutuste vastuvõtm. kesknäd. kl. 3-nt.

Posti jooksev arve nr. 2188.

Toimetus ja tallitus: Ülikooli tän. nr. 21, Tartus
Tallinna kontor: V.-Roosikrantsi 3, K. K./Ü. „Töökooli“ raamatukaupluses
Kirjade aadress: „Õpilasteleht“, Tartu. — Postkast 8. Tallituse tel. Tartu 80

NR. 8. LAUPÄEV, 26. NOVEMBER 1932 I AASTAK.

Kolm rukkiiva.

Tänase juhtkirja asemel anname selle jutukese. Kindlasti täidab ta niisama hästi või veelgi paremini oma ülesande, kui ükski usuljgelt ja kaunisõnaliselt kirjutatud juhtkiri. — Toim.

TUNDMATU KÜLVAJA.

Kes võis olla need külvavad? Kõrgel jõe kaldal, kus asetses talu, ei kasvanud rukist. Ja lähedal ei olnud ühtki sõiduteed, mida mööda mõni maamees oleks võinud vedada rukkikotte veskisse. Sel juhtumil oleks kergesti võinud juhtuda, et mõni iva oleks pudenenud maha. Aga läheduses ei olnud muud kui lillerikas mäerinne, kus käokingad naeratasid oma viimist kullasäralist naeratus ja varsti pidid andma eesõiguse kauneile sinipunaseile kurekelladele. Ja säälsamas oli metski, igavesti mühisev, salapäraselt meelitatav mets, mille serval kohises värisevaleheline haab ja valgetüveline kask. Säälgil ei kasvanud rukist. Kust tulid siis need kolm rukkiiva? Mina omalt poolt pean süüdlaseks vana varest, kelle kare kraaksumine tahis uskuma panna, et ta teab kogu maailma tarkused ja veel muudki lisaks. Aga hoolimata oma vaevalgaduse kuulutamisest ta oli suur varas. Ja kui ta eelmisel aastal mõnede seltsilistega naabri põllul maiustades säält minema kihutati, viis ta kindlasti endaga kaasa ühe kuldse viljapää, mis oli kinni hakanud tema sabasulgedesse. Kiirel põgenemisel langes viljapääst üks iva maha vana küüni lähedale, mille palkides võis veel leida tinakuule, sattunud sinna sõja ajal saja aasta eest. Teine iva kukkus üsna majanurga ääre ja kolmas kaevu juure. Kõik need sattusid häässe maasse ja hakkasid idanema ning juba jaanipäeva ajal tõrkasid lehtede vahelt esile ilusad rohelised, pikakõrrelised viljapääd.

TAHTMINE ELADA TEISTE RÕOMUKS JA KASUKS.

„Vaata, rukkitaime,“ ütles haige tüdruk, kes oma kasuemaga kevadel oli siirdunud siia, et saada metsaõhku haigele kopsudele. Ja ta vaatles viljapääd, mis majanurga ääres kummardus tuule ees. Ta nägi mõttes oma kodu tuulisel meresaares, kus oli veetnud lapsepõlve, nägi lainetavat põldu, kartulimaad ja lehmi ja põrsaid ja kanu. Ta sulges silmad, avas need aga jälle. Siingi oli kartulimaa ja aed oma ilu-

ga. Aga rukkitaime oli tema oma, see oli kasvanud just täiesti tema jaoks. See jutustas talle kodust ja andis talle lootust ning elutahet, andis usu, et metsaõhk toob tagasi tervise.

Ja nii kulus kaunis, päikesepaisteline suvi ning mets lõhnas vaigust ja kuusenõeltest. Haige tüdruk aga päev-päevalt läks kahvatumaks. Varsti ei jõudnud ta enam metsagi minna. Ta lebas verandal ja kuundles puude sahinat, mis põimus tema unelmaisse, unelmaisse, mis kunagi ei võinud tõeks minna: need olid unistused elust teiste rõõmiks ja kasuks. Ta nägi väikese valge maja, mille nad ehitaksid kasuemaga ja kus nad siis mõlemad elaksid üheskoos. Sääli keerleks metsviinapuu ümber akende ja õues kasvaks suur roosipõõsas täis valgeid roose. Ja ümber kohaks mets nagu siingi, ja selle tervendav õhk puhuks uut elu haigeisse lapsesse, kes pidid elama sääli majas ja paranema tema ja kasuema hää ja armastava hoolitsuse all.

See oli ilus unelm, aga kas täitus see kunagi? Haige vaatas oma enne nii tugevaid, nüüd aga kõhnu käsi, mis vaevalt jõudsid tõsta klaasi huulile. Siis ta jälle tõstis silmad ja vaatles rukkikõrt, mille pää oli kolletanud ja kõverdus maa poole. „Lõikus-aeg,“ mõtles ta. „Mullast tuleb ja mulda läheb. Korra sa olid väike seeme, mis maeti maha; siiski sinus peitus elu nii rohkel määral, et see jätkub rukkiterades, mis lõikus annab. Võibolla, on minugagi nii.“

LÄHENEB ELU LÕIKUSEAEG, tunnen seda.

Ja siis korjati viljapääd majanurga juurest, samuti teisilki kõrsilt, mis aegamööda üles leiti. Nii saadi väike hunnik teri, mis mahtus haige tüdruku pihku. Ta vaatles neid teri, milles peitus elu, uus elu; ja temagi tundis end kandvat oma nõrgas kehas igavest elu.

„Need terad sa pead külvama tuleval aastal,“ ütles ta kasuemale, „küll näed, et varsti saad neist terve põllu.“

Kasuema pöördus kiiresti kõrvale. Teda valdas suur kurbus.

Kadrinalja.

HA-VE groteskid

1) He-hee, mind sa ei peta, Minni — tunnen sind juba kohe ninast ja suust ära. — 2) Sul on ikka tore silverplaat küll — pole tarvis masket ega kedagi. — 3) Kuule, see Kadri sääli on ju Anni! Võimatu, Anni ei ole nii pikk! Aga kust sina tead, ehk ta tegi enese pikemaks, et keegi teda ära ei tunneks. — 4) No nüüd ma ei saa küll aru, on see siin mõni kadri, või on see üks kahtlane sell.

Tüdruk oli ütelnud „sina“, mitte enam „meie“ nagu enne.

Seemned külvati ja nad idanesid; järgmisel suvel kasvas väikesel, tavalise neljanurkse laua suurusel maalapikesel rukis. Aga kasuema süda tõmbus valusalt kokku seda vaadeldes, sest haige tüdruk magas nüüd ise samasuguse rohelise künka all ses imekaunis linnas, mida hüütakse surnute linnaks. Tema unistused tööst ja elust teiste kasuks ei läinud täide maa pääl.

Vaikselt ja rahulikult nagu ta oli elanud, lahkus ta ühel õhtul, et saada õndsaks ja tunda, et temagi nagu rukkiva säilitas eneses elu, mis ei kustu, kuigi väline kate on surnud.

Rukkivad aga kõikusid nagu nende eelkäijadki tuutes, mis puhus üle oru, ja sügise tulles nad läksid kollaseks ning tundsid oma hetke olevat tulnud.

Siis need korjati ja kasuema ise kogus kokku kõik terad, et ükski ei läheks kaduma. Sel korral sai teri terve liitri.

LOOTUS TÄITUB.

Järgmisel suvel väike rukkiv-

põld oli juba üsna kena ja viljapääd sai terve kuhi ja need peksti rehes. Järgmisel aastal, nii siis kolmandal suvel pärast seda kui kolm iva oli langenud maha, kerkis rukkivõllule kolm kuhja.

Siis oli haige tüdruku lootus täitunud. Kui kasuema vaatles rukkivõllu, tundus see kõik nii imelikuna, nii imelikuna, et ta tahtmatult käed ristis pani ja Jumalat tänas tema suure halastuse ja tõelikkuse ning unelma eest, mis kunagi ei muutunud tõelikkuseks.

Kõige imelikum aga oli see, et säärast rukist ei olnud kunagi varem nähtud neis paigus. Need viljapääd olid kaks korda nii pikad kui tavalised viljapääd, ja kõik naabrid tulid paluma endile seemneteri.

Sellest märkate nüüd kõik, et süüdlane oli vana vares. Sest ainult see tark vana lind võis olla nii kaval, et ta varastama minnes teadis, kus kasvas kõige parem rukis.

Ja kui keegi seda lugu ei usu siis katsugu ise külvata sama plaani järele.

Sel ajal, kui Kitseküla seltskond enustas laste hirmsat hukkumist, väikese siklijubi pääs ja südames hargnesid elu mõtted ja elutung kihutas otsima pääseteed.

Mikk polnud soovinud ega ette aimanud niisugust kaelamurdvat tegu, nagu see sõit üle lauda katuse, vaid see oli tulnud asjaoludest tingituna.

Mikk sikliga kihutades ja murdes maha aedu, hüppeldes üle kivide, haopinude, aukude ja kraavide, pidi tegema äärmisi jõupingutusi, et üldse valitseda sikli üle. Viimaks Mikk hakkas kartma jõu raugemist kätes, mis tingimata oleks toonud sikli pörkamise millegi vastu ning sikli ja sõitjate purunemise. Kauga ei võinud senisel viisil sõit kesta, sest siis õnnetus oleks olnud nöödapääsmatu.

Miku! tärkas mõte katsuda kuidagi siklit peatada, kas kuhugi õlehunnikusse sõites või mõnel teisel teel. Sää! silmas ta Vares-Antsu lauda taga suurt sasihunnikut. Mikk juhtis sikli kohe sinna, sest sõites sinna pehmesse hunnikusse ei võinud tema arvates kellelegi sündida suurt haiget, kuna aga sikkel oleks jäänud seisma. See Miku kavatsus ei läinud aga täide. Sasikuhki osutus sõnnikuhunnikuks ja sellele oli kõva koor päale kuivanud. Seepärast sikkel, selle asemel et hunnikusse löigata ja seisma jääda, jooksis suure kiiruga tormates sõnnikuhunniku otsa ja säält hooga üles katusele. Nüüd ei olnud enam midagi parata ja Mikul tuli leppida sündinud asjaoludega, nii kohutav kui seisukord oligi.

Mikk teadis, et ületades katuse harja algab teisel pool järsk kukkumine, millele annab kohutava jõu tagant tõukav mootor. Seepärast ainult üks mõte valdas Mikku: kuidas hoiduda teispoole katust otseti allakukkumast. Kuid selle üle otsustada oli võimalik alles siis, kui sikkel oli jõudnud katuse harjale ja nähtavaks sai asjade seisukord teispoole lauda. Aga Mikk teadis ka, et samal silmapilgul, kui sikkel on üle jõudnud katuse harjast, hakkab ränk kukkumine, mis ei anna aega ümber vaatamiseks ja väljapääsu otsimiseks, vaid peab tegutsema välgukiiruga siklit hoidmaks kukkumast, kui ei taha murda kaelaluud Vares-Antsu kõval õuel.

Koledad mõtted läbistasid Mikku. Õudust suurendas veel sikli mootori hirmus ähkimine ja paukumine. Hambad kui tangid vastamisi surutud ja sõrmed raudrõngastena sikli juhtpidemete ümber ootas Mikku saatustlikku harjale jõudmise silmapilku. Ei läinudki kaua, kui ta hakkas nägema üle harja teispoole olevaid kaugemaid metsi ja talusid, siis kerkis silmi ette Kitseküla äärmine nurk veskiga, sekund hiljem kogu säälpoolne aguliosa ja siis — sikkel oligi jõudnud katuse harjale ning saabunud otsustav silmapilk. Mootor, olles vabanenud sikli ülesvedamise raskusest, tegi kohe kui oli harjal saavutanud tasakaalu, järsu tõuke edasi, nii et sikkel tormas tugeva hüppega edasi ja hakkas päädpööritava kiiruga libisema katusele otse alla. Kuid ka Miku aju mõtles väkkiirelt. Katuseharjast üle tulles ta oli kiire pilgu saanud heita Vares talu

õuele ja pahemal pool lauda nurga juures märganud mingit kõrgemat kohta. Nii siis, kui sikkel kohutava kiiruga hakkas kukkuma, Mikk otsekui tulesädemest puudutatult tegi samal hetkel pöörde pahemale. Sikkell saanud teise sihi jooksis nüüd põigiti üle katuse alla pahemasse nurka ja tehes hüppe üle madala aia sattus keldri muldkatusele. Säält ta liugles pikka kaart tehes aeda.

Lapsed olidki eluga pääsnud sellest hirmsast seisukorrast.

Üle katuse sõitmisega ja keldrilt alla liuglemisega sikkel oli aga ka saanud pöörde sinna poole, kust ta oli tulnud mõne minuti eest ja hakkas tagasi tormama tulnud teed.

Kitseküla rahvas oli aga kujutlenud siklisõitjate saatust hoopis kurvemana. Neil kõigil oli kindel veendumus, et sikkel ühes sõitjatega kukkus maha õuele ning et kolm last sää! nüüd lamab surult.

Õudne sõit.

Farmist, mis asetses Aafrika ürgmetsas, oli poole päeva teekond hobusega lähemasse raudteejaama. Ühel päeval pidi farmiomanik äriasjus reisima ranna-äärsesse linna. Tema naine ja tütreke saatsid teda jaama. See oli suurepärase sõit, ja rohtlaanes nägid nad metskitsi. Lõuna paigu jõudis sõiduk jaama. Farmiomanik jättis jumalaga ja astus rongi, kuna teised ühe tunni puhkasid ja siis asusid kojuteele. Kutsar sumistas lauluviisikest oma ette ja hobune traavis rahulikult; keegi ei mõtelnud hädaohule! Äkki hakkas hobune norskama. „Mis hobusel on?“ küsis naine. „Mis tal peakski olema?“ arvas kutsar ükskõikselt, aga salaja vaatas ta enda ümber. Nüüd sõitsid nad metsa. Midagi polnud küll näha, aga siiski oli hirm. Äkki kostis oksastikust vali krahh. Hobune hüppas kõrgele üles ja tormas siis ühes vankriga edasi. Samal ajal sööstis ühelt puuksalt alla kollane kogu, kes sää! seni oli istunud liikumata ja nägemata tihedas lehestikus. See oli tohutu leopard! Hirmu- kiskaga haaras naine tütrekese oma käte vahele; sulane aga tõmbas piitsa ja lõi sellega metslooma. Oli õnn, et hobune õigel ajal oli märganud hädaohu ja perutama hakanud, selle tõttu oligi leopard hüpanud liig ligidale. Nüüd katsus ta veel end klammerdada sõiduki külge ja turtsus vihaselt, aga piitsahoobid kohutasid ta eemale. Vankris istujad pääsivad ainult hirmuga ja hobusele võlgnesid nad tänu oma elu eest.

Rahvas parajasti oli ruttamas Vares, õuele vaatama sündmust, kui sikkel neile ootamatult tormas vastu.

Enne veel kui neist keegi sai põgeneda või end peita, siklisõitjad kihutasid neist mööda. See üllatus tabas rahvast uimastavalt ja jäädi sõitjaid imetlema otsekui teisest ilmast tulijaid vaime, sest kõik uskusid neid olevat kukkudes hukkunud.

Õieti ütelda oli meie imelisel siklisõitjail vaimudega küll koguni vähe sarnadust. Mikul olid ees suured kaitseprillid nagu ennegi, ainult palged olid ärevusest tulipunased. Prits istus seljale toetunult sikli korvis, rind üleni kaetud valge laudlinaga ja suur, ümmargune, punane-roheline kirju lambivari kaelas ja õlgadel nagu mõni muinaskuningas. Siiski, nagu oli tal kui mõnitus: üleni kaetud valge-roosa-kollaka sodiga. Nähtavasti kaupmeheproua suur, magus sünnipäevakook oli kallutunud Pritsule näkku. Siinsää! üldise koorest, suhkrust ja munast koosneva vaaba sees näol paistsid veel jäänused punastest suhkruroosidest, mis enne olid kaunistanud koogi välimust. Süles oli Pritsul virn lusikaid, kahvleid, nuge, taldrikuid, vaagnaid ja teisi lauanõusid ja nende vahel näis olevat mitmesuguseid toidujäänuseid. See kõik oli kaupmehe pidulaualt tulnud Tuia-Pritsule õnneks. Ka suur lillekimp ei puudunud; seda Prits hoidis ilusasti pahemas käes, kuna paremaga aegajalt toimetas midagi toidupoolist taldrikute vahelt suhu. Üldiselt Prits näis olevat juba harjunud oma ebamäärase seisukorraga. Ka Leeni, istudes kääras Pritsu kõrval, näis olevat võitu saanud hirmust ja lakkus sõrmi, hoides teises käes linnuprae tükikest. Kogupilt neist siklisõitjaist oli kirjeldamata kent-sakas.

Kui see lastekoorem oli tuhat-tulist möödunud, hakkas hirm lahtuma Kitseküla vaprate kodanike südameist. Isegi naljatuju kerkis, sest see siklisõitjate seltskond oli liig veider ja seda nähes ei saanud jääda tõsiseks.

Nagu öeldud, kihutas sikkel tulnud teed tagasi, jättes imetlema hämmastunud Kitseküla rahva. Edasitormaval sikliil ei olnud nüüd enam aedu ees takistamas ja sõit läks libedasti.

Mõne sekundi järel sikkel pidi jõudma Upsi majakeseni. Säält mitte kaugel oli kaupmehe õuealune, kus aiad juba olid maha murtud, kuid säält edasi oli algamas uus aegade purustamine. Nõnda rahvas mõtles; aga Miku kavatsus oli sootuks teistlaadi.

Olles tahtmatult sattunud endisele teele ja teades ees ootamas aedu, maju, puupinusid, kive ja kraave, Mikul ei olnud vähematki tahet selles suunas jätkata hädaohtlikku sõitu, vaid veel enne, kui oli jõudnud Upsi õueni, pööris paremale poole alla karjamaale. Säält ta arvas vähemate raskustega võivat jõuda teele, et siis sõita ringeldes ümber küla nagu alul. Aga selle arvestuse juures Mikk oli jättnud tähele panemata väga tähtsa asjaolu, mis siklisõitjaile hiljem tõi äärmiselt ebameeldivaid üllatusi.

Laadal.

Kui meil kesknädalal tunnid lõppesid, siis läksime laadale. Mina kohe tahaotsa ei läinud, vaatasin enne eesotsas ringi. Nägin palju hobuseid ja veiseid. Sigu oli ikka ka keskmist viisi. Rahvast oli kohe küll, et mitte ükski aasta niipalju pole olnud. Siis hakkasin tahapoole minema. Läksin sinna, kus püssi lastakse. Minagi lasin ka nalja pärast püssi. Esiteks sain saapanaelad. Mina neid ei tahtnud, siis lasin veel ning sain kassi või koera. Mina sellepärast koera ei tahtnud, et mine tea, ehk on noor kutsikas ja kisub viimaks riided lõhki, ja võtsin siis kassi. Kassil oli kaela sees kassaauk, aga koeral ei olnud. Koeral oli hull, inetu nägu; kõige inetum oli veel tal nina: see oli nii kui suur jäme haava-nott, aga kassil olid ilusad silmad, ilus nina ja igast kohast ilusam.

Läksin siis mõnikümmend sammu säält eemale. Nägin säält vilesid. Üks oli ilus ja selle mina ostsingi. Katsusin siis vilistada. Vilistas ka kaunis ilusasti. Läksin siis koolimajja ja panin säält vilesse vett, siis laulis ta, aga mitte ei vilistanud. Sai veest tühjemale, siis vilistas jälle. Läksin siis jälle laadaplatsile tagasi ja sattusin siis jällegi sinna looside lähedale. Siis ütles üks mees mulle, et kas tahad raha teenida? Mina küsisin, et kuidas? Siis seletas see mees, et tule ja viska vürfliid. Teine ütles, et tule viska minult ja kolmas ütles jälle, et tule võta parem minult kompette. Aga mina läksin ja viskasin vürfliid — maksin kaksikümmend viis senti, aga ei võitnud ühtigi! Minu meel läks kurvaks

ja ütlesin, et mis te petate: ma oleksin selle raha eest ostnud omale palju maiustusi. Ja sedaviisi läkski minu laada raha otsa.

Hakkasin siis isa otsima: käisin kõik kohad läbi, aga ei leidnud ühtigi. Aga leidsin siiski viimaks. Küsisin siis veel, ja isa andiski veel mulle kaksikümmend viis senti raha. Läksin siis, ostsin kaks viiesendilist saia ja sõin need ära. Siis leidsin veel ema ka üles ja siis läksin vaatama toobreid. Siis ostsin omale veel viie sendi eest õunu. Sain ka kaks õuna, aga Felix sai ühe õuna ja maksis ka viis senti. Mina arvasin anda teise õuna temale, aga temal oli omal õun ja ei tahtnud ka. Läksin kolasin veel ringi, käisin sirkuse maja juures. Siis kõlistas parajasti sirkusetola inimesi sisse, temal oli nägu värvitud, triibulised püksid jalas.

Siis tuli ema ja kutsus mind ära, et hakkame koju minema. Aga mina ei tahtnudki koju minna, aga muidu oleks hobusest maha jäänud ja ei tahtnud jala ka minna, ja siis pidin minema. Isa oligi juba minemas, muud kui istusin vankrile ja siis algas sõit kodu poole. Tõnu poe juures läksid vankrid vastakuti ja meie silmad ning riided olid saue täis. Läksime tükk maad edasi, siis tulid kaks autot ja üks sikkul vastu. Need pritsisid ka, ja siis olime jälle saue täis nagu sauekänkrad. Saime teinepoole Kärnu poodi, siis hakkasid mehed riidlemä; pudelid aina lendasid. Saime koju, siis oli kell juba pool kuus. Sõin kõhu täis, õppisin tükid selgeks ja läksin magama. Jõeletme algkooli õpil. H. R.

Madrusekeel.

Sadamas on mustanahkseid, hiina kulisid ja itaallasi, kõneleb Heini. Igaüks kõneleb isekeelt, kuid tema oskab kõik nende keeled. Ja ta võib madrustega vestelda, ja nad saavad tast aru.

„No, lähme siis nende poole, ma tahan ka õppida“, ütlesin Heinile, aga ta hakkas naerma.

Sadam on suletud. Sinna ei pääse. Politsei ei lase. Ainult kel on niisugune kaart, see lastakse läbi.

Heinil küll kaarti ei ole, aga ta ütleb, et siiski pääseb läbi.

„Me võime ju katsuda“, ütlesin. „Võib-olla poeme teiste varjus läbi.“

Aga ta ainult irvitas minu jutule ja ütles, et ma ei tea pooli asjugi. Politseinikud on valvel.

„Ühe viguriga pääseksime läbi küll. Aga kes seda vigurit ei tea, sellel võtavad kohe krauhl kraest kinni.“

Aga oma vigurit ta mulle näidata ei tahtnud.

Siis torkasin talle rusika nina alla ja ütlesin:

„Näita oma vigur, või...“
„Aga kas lõikad rohtu mu Hansile?“

„Muidugi lõikan“, ütlesin talle, ja siis ta näitas mulle oma viguri.

Läksime villavabriku taha pühkmehunnikute juure. Ta tuus-

tis säält natuke ringi, leidis vana katkise põhjaga ja ilma kaaneta plekk-katla.

Ta kattis selle katkise taldrikuga päält kinni ja ütles:

„Otsi endale ka.“

Leidsin endale varreta kast-ruli, kinnitasin talle traadi külge, et saaks teda pihus hoida.

„Tubli!“ kiitis Heini. „Nüüd me jusku viiksime süüa. Me viime oma isadele süüa, nad töötavad sadamas.“

„Aga Heini, sa ju ütlesid, et sul polegi isa?“

„Tola ikka oled, ei sina taipa ka midagi! Vaata, kuidas need säält teevad.“

Meie eespool oli mitu naist ja tütarlast ja tunnimees sadama sissekäigul uuris parajasti ühe katla sisemust.

„Klimbid koorega“, ütles talle naisterahvas. „Tahad ka? Säh, topi punn kurku.“

Kõik hakkasid naerma ja läksid sadamasse.

„Noh, lähme,“ kamandas Heini.

Ta astus julgesti teiste järel, mina ka. Kartsin koledasti, kuid tunnimees ei ütelnud midagi, ja tollivõmm ei vaadanud meie poolegi.

Siis käisime oma tühjade kateldega läbi kogu sadama ja vaatasime kõik järele.

Reisisetklust Egüptuses. Järg 6.

Pidin sõitma trammiga püramiidide juure, kuid sõnad: „Neli suurt piastrit“ tõid mu hinge sellise hirmu, et enne, kui tramm hakkas liikuma, hüppasin maha ja otsustasin minna jala. Veerand tunni pärast astusin piki rööpaid egüptuse püramiidide poole samasuguse kindla jalakäija samuga, millega olin maha käinud nii palju miile mööda ameerika raudteid.

Näotus kreeka-itaalia-araabia eeslinnas kaotas korruga oma terasest juhtnööri. Politseinik, kellelt küsisin teed, viis mu enesega kuni mingisuguse kasarmuni Niiluse suure silla juures ja seletas mulle siis õige vägevate sõnadega, et ma pidavat minema

üle selle „neetud silla“, ja teisel kaldal ma „põrkavat“ vastu „kärnast trammi“, ja kui ma käivat „poolteist tapvat tundi“, siis leidvat ma end „püramiidide ees“. Pääle selle ütles ta mulle, et, muidugi, ainult „jänkil“ võivat tulla pähe hull mõte, „joosta jala sellise kuradi kuumaga, et näha hunnikut vanu kive“.

Silla alt voolas läbi vana Niiluse kollakas-sogane vesi; jõel ujusid kohmakad purjepaadid ja toredad jahtlaevad. Üle laevade, sildade ja valgete majade kerkisid sihvakad palmid, nende taga silmapiiril torkasid taevasse määratusuured selgete joontega kolmnurgad — püramiidid...

Unustasin kuumuse, väsimuse,

tolmu! Püramiidid — mu lapsepõlve unistus! Ja poolteise tunni pärast olen nende juures!

Läksin üle saare, kus asuvad euroopa villad ja idamaised kerjuste-kvartaalid, selle järele läksin veel korra üle silla ja viimati sattusin trammirööbastele püramiidide juure viival tänaval.

Mu ees levisid põllud: mõned neist olid veega üle ujutatud, ja ainult ahned rohelistes idud tõusid päikese poole. Madalais basseinides seisid kohmakad pühvlid, kes kaitseks kärbest eest end mudaga määrinud; šokoladpruunid fellahite lapsed sulistasid vees ühes partide ja hane-dega; puuvilla-väljalt kostis naiste kurblik töölaul.

Minu taga paistsid Käiro valgete seintega majad; neist üle kerkisid minaretid nagu lugematud küünlad ja Muhamed-Ali mošee alabaster-kuppel...

Aga minu ees, puudega varjatud tänav lõpul, kerkisid püra-

miidid... Sinakas kauguse loor ümbritses ikka veel nende võimsaid kujusid, kollane leegitsev päikeseketas laskus juba pea-aegu Cheopsi püramiidi tipuni.

Ma ei lasknud end petta oma eesmärgi näilisest lähidusest. Ma teadsin, et tee on pikk, aga õhtu ligidal, ja pikendasin sammu. Aga ka see kiirus ei olnud küllaldane. Pääleselle, mida madalamale laskus päike, seda elavamaks muutus liikumine püramiidide poole viival teel. Linna poolt tulid terved autode võõrid, mis tahtsid mätta mind tolmu. Päikese loojaminek ja kuuvalgus kõrves — see on turistide armastatud vaatepilt Egüptuses. Pääle autode sulgesid tee veel kojutulevad kaamelite, kitsede ja eeslite karjad.

Aga päike vajus, vajus ühtsoodu, kuid püramiidid näisid olevat veel niisama kaugel. Pildud, mis saatsin järele kaugenevaile trammidele, olid täis kur-

„Kuhu teil asja?“ hüüdis meile üks politseinik.

„Viime isadele lõunat,“ ütles Heini ja kõndis sirgelt mööda, mina järel.

Tahtsin silmitseda igat laeva. Ma polnud veel elades näinud nii suuri laevu ja kraane ja buksiire.

Heini aga ütles, et need on ainult väikesed kaatrid, oodaku, kuni jõuame „hiinlase“ juure. See on juba eht tiimer¹, ja säääl on ka midagi vaadata. Ja ta läks ikka ees.

„Kas hiinlasele on pats?“ küsisin ma. Ja mis ta siin teeb, egas ta mõni mustatööline ole?“

„Eh, sind maarotti,“ ütles mulle Heini ja naeris mu välja. „See hiinlane pole hiinlane, vaid tiimer, see on ookeani-aurik, hiinlast kutsutakse „Kuusen“ või midagi sellesarnast, — ma enam hästi ei mäleta. Madrused on hiinlased ja hiinlased söövad pulgakestega riisi, ja kui ütled neile „hiina-veli“, siis annavad midagi õige maitsevat. Vaat nii on asi.“

Fuku-Sen seisis auriku pardal ja oli must kui pigi, kuid üle parda ääre rippus laud kahe kõie varal, sel laual seisis kaks meest ja värvisid aurikut.

„Vaata,“ ütles Heini, „pats

¹ Inglise keeli steamer (stiimer) — aurik.

bust, aga tuletades meele oma eilset pillamist, tundsin teravat kibedust.

Olin higine, neelsin tolmu alla, kuid püüdsin ikka enam ja enam pikendada sammu. Päike libises veel madalamale. Kõrve viir silmapiiril leegitses helepunases tules, majad, külad ja palmid olid nagu kullast valatud ja sügavas sinas, üha kõrgemale lõikudes vaikselt puhkavasse taevasse — paistsid püramiidide kolossid.

Jooksin nüüd juba õhtuga võidu... Ma pean nägema püramii-

neil ei ole, aga silmad on nagu pilud. Minu sõpra nende hulgas ei ole.“

Siis ta jäi trepi ette seisma ja hüüdis: „Hiina-veli! Hiina-veli!“ Ja käskis mind teha seda-sama.

Äkki ilmus nägu, mis oli nagu kollane paber, ja väikesed kõõrdsilmad, ja suu kõrvuni, ja valge mütsike nagu kokal.

„Ta näitab hambaid,“ ütles mulle Heini. „Ta on rõõmus, et tulin.“

„Oi, mis sa räägid, ta on vihane, paneme plehku!“

Kuid Heini jooksis treppi mööda üles, otsekohe tekile ja vedas minu ka ühes. Säääl ta hakkas hiinlasega vadistama. Mina ei mõista, kust ta hiina keelt on õppinud. Ta patras kogu aeg ja lirtsutas sülitada, võttis mu kaelast kinni ja ütles, et mina olen ta sõber. Siis torkas mulle näpuga kõhtu ja ütles, et säääl on fjuu! — tühi, ja tegi kätega nii nagu sööks.

Hiinlane ainult seisis, venitas suud kõrvuni, ja ma olin hirmust juba päris küps.

Siis ta läks kajutisse, kus madrused söövad ja meie padavai järel. Õhk oli hullem kui pesuköögis, kuum ja lämmastav, kanget tõkati ja äädika leitsakut täis.

Kajutis oli veel rohkem hiinlasi; nad sõid tõepoolest pulgakestega, nii et mul kukkus suu imestusest pärami. Siis kokk pani lätsti kulbitäie riisi lauale ja viskas pulgakesed sinna juure. Heini oskas neid nii osavasti käsitada, nagu oleks eluaeg pulgakestega söönud. Ma ei osanud neid kuidagi näpುವahel hoida. Ja madrused pilgutasid silma. Siis hakkasin lihtsalt sõrmedega sööma, ja Heini lakkus laua puhtaks.

de loojeneva päikese kullas! Sammusin suurte puude alt läbi, mööda imestunult peatuvaist inimesist ja loomadest, sammusin nii, et ei jäänud maha kõigest jõust traavivast eelist. Kas lõpebki kunagi see puude rida?!

Äkitselt see lõppeski...

Ja sel hetkel, kui jooksin välja lagedale, peitus kitsas tuline päikese viil silmapiiri taha, purpurne valgus valas üle Cheopsi püramiidi ja kastis ta graniidist tipu verre ja tulle ja hajus siis tumesinises taevasügavuses.

Madrused lagistasid naeru nii et suud olid viltu.

Siis kokk vaatas meie katlad läbi ja näitas katkisele põhjale, mis mingit toitu kinni ei pea.

Heini ütles talle hiinakeeli, et see on politsei jaoks, ja et sadamasse pääseda, seks peab olema kaarf. Aga kui kannad toitu, siis pole kaarti vaja.

Ma arvan, nad said aru kõik.

„Mina tahan ka õppida hiina keelt,“ ütlesin Heini, kui seisime jälle all kai ääres.

Ta lubas mind õpetada, kui annan talle oma taskupeegli.

„Riis on parem kui peegel,“ arvasin ja andsin talle peegri.

Siis ta õpetas mind.

Ta tõstis maast tüki kookospähkli koort ja ütles, et tooksin teiselt aurikult kookospähkli. Teine aurik oli „jaapanlane“. Heini ütles, et nad räägivad niisamuti.

Ja me läksime ligi ja hakkasime hüüdma: „Sõber madrus!“ ja näitasime pähklikoort. Ja viimaks visati meile laevalaelt kookospähkel. See kukkus vastu maad lõhki. Heini jõi esmalt piima ära, siis jagasime pähkli.

„Me peame selle kohe ära sööma, muidu meid peetakse kinni.“

Sõin mis suutsin, ülejäänud osa pistsin tasku.

Sadama sissekäigul politseinik toimetas parajasti kellegi mehe kallal läbiotsimist. Ta pööris selle taskud pahupidi. Nüüd jäin hirmust päris oimetuks.

„Noh, Peeter, mis sa vahid? Kas peab sind oheliku otsas vedama, mis? Meid pannakse tä-

hale. Lähme tunnimehest mööda, ma teen taga juttu.“

Ja ta läks ees, kolistades valjusti oma plekk-katelt. Politseiniku kohal ta tõstis käe mütsi ääre ja ütles:

„Hääd isu!“

„Politsei-keelt oskan ka,“ mõtlesin. Kuid võmm seisis juba minu kõrval ja tõstis mu katla kaane üles.

„Kuidas teile meeldib niisugune vigurivänt?“ hüüatas ta. Tunnimees jooksis juure ja vahetis läbi katla nagu läbi toru.

Nad küsisid mu nime, kus ma elan, kuidas mu isa kutsutakse.

Kui ütlesin „Peeter Stoll“, siis hüüdsid nad: „Salavedaja!“ Mul tuleb nüüd suurt trahvi maksta ja oma nägu ma ei tohi siin enam näidata.

Kodus jutustasin kõik. Isa kirrus ja ütles, et sellest saadakse koolis teada ja mul läheb väga halvasti. Siis läksin magama. Olin päris haige hirmust, riisist ja kookospähklist.

Poolunes kuulsin veel, kuidas isa ja ema omavahel vestlesid sellest sadamaloost.

„Igal pool ta aga kolab“, ütles isa.

„Suurem õnnetus“, rahustas ema. „Egas me ometi või lapsi kanalauta kinni panna.“

Tervitusi Eesti õppureile Austraaliast.

„Meil on raske mõista, miks peaks olema võimalk sõda, hirmus toores, kulukas sõda meie valgustatud ajastul.“

Neil päevil saabus Hariduse- ja sotsiaalministeeriumile kiri Hariduse-departemangult Sydneyst ühes sellele juurdelisatud Graftoni avaliku kooli (Grafton Public School, New South Wales, Australia) õpilaste kirjaga, mis on aadressitud Eesti koolide õpilastele rahuaate õhutamise eesmärgiga.

Graftoni kooli õpilased kirjutavad, et kogu Uue Lõuna Wales'i koolide õpilased pühitsevad täna, s. o. 27. augustil, Rahvaste Liidu päeva ja et üheks selle päeva kava punktiks on häätahte kirjade saatmine U. L. Walesi koolide õpilaste poolt tüdrukutele ja poistele 52 maal, kes on Rahvaste Liidu liikmed. Uue Lõuna Wales'i poisid ja tüdru-

kud leiavad, et on raske mõista, miks peaks olema võimalik sõda, hirmus, toores, kulukas sõda meie valgustatud ajastul. Nad on otsustanud mõelda, rääkida ja töötada rahuaate hääks ja loodavad, et teiste maade poisid ja tüdrukud on nendega solidaarsed selles õilsas püüdes. Eesti koolide õpilastele saadab Graftoni kool südamlikke tervitusi enda poolt ning 360.000 poisilt ja tüdrukult, kes seisavad päikesepaistelise Uue Lõuna Wales'i koolide nimestikus, ja usub, et kõige südamlikumad suhted ja kõige avalikum häätahe on ja jääb lakkamatult püsima mõlemate maade vahel. Alla on kirjutanud õpilane John Bondfield.

Mängleva teel edasi...

„Täna, poisid“ — ütles meie sihvakas võimlemisõpetaja, — „korraldame võimlemistunni väljas, ilm on ilus, lähme jõe-ääre puistikku matkama“!

Kus meil kohe teine tuju, — „lähme“! — hüüdsime ühest suust, asetusime ritta ja üle Toome läbi pargi jõe ääre...

Pargist läbi sammudes küsib õpetaja, kuidas meeldiks üks väike jooks? See ettepanek paneb kõigi näod särama. Jooks algab, õpetaja lisab juure, et kui ilusti ravis ei joosta, siis lõpetame kohe jooksu. Ja ennäe, ei keegi jää maha, rivi kui raudteerong ja poisid kui vagunid kindlas reas. Viimaks jääb üks osa „vaguneid“ veidi maha ja kohe kõlas käsklus „käies marss“.

„Kuidas meeldiks nüüd sügavad hingamised... nii...“, ühkskaaks-üüks...

„Rühm seis!“

Järgneb korralik rida vabaharjutusi ning lõdvestushüppeid, sõrki, sprinti ja lõpuks rahustavad harjutused ja mis ime:

KÕIGIL POISTEL SÄRAV MEELEOLU

ja niipea kui kõlab komando „paigale“, nii krapsti kui välk kõik on ravis.

Vaatan ja imestan, ei ükski lase end sundida ja laiskusest pole jälgegi, samad poisid, kes alles pool aastat tagasi ainult arstitunnistusi nooltsid, et võimlemistunni vabaneda, on nüüd ise endi peremeesteks saanud, kuid kui ütled veel nõuandvalt midagi nende sümpaatse õpetaja, siis on nagu valu taga, tema sõnu võetakse suurema usaldusega, tema kui kasvataja on saanud ka ühtlasi nende

EESKUJUKS JA LEMMIKUS...

See on tõesti läbielatud lugu ja ma jutustasin selle ainult selleks, et teilt küsida, kas ka teil õpetatakse niimoodi kehakultuuri, s. o. oma keha eest hoolt kandma? Ei vaevalt, kuidas teie räägite?!

Agaga minu sõbrad noored, kas olete ka mõelnud vahest, kas teie oma laiskuse või ajavenitamisega ei sunni ka õpetajat teie vastu kurjustama ja nii tulete ja lähete võimlast isegi vastumeelselt...

Hästi, ma usun teie hakkate juba mõistma, et tahan olla teie hää sõber, nüüd siis kohe päris asja juure, aga kohe.

VAEVATULT JA PÕHJALIKULT!

See olgu teie lippkirjaks ükskõik kus, kui taotlete spordi alal, mängus või muul teel keha eest hoolitsemist.

Ei maksa teil palli lüüa, kui see üle võrgu ei lähe, lööte aga üle, siis püüdke teha seda nii väikse vaeva ning kergusega kui iganes võimalik.

Kui teie siin lihtsate pallilöövide või lihtsate vabaharjutuste juures suuri pingutusi teete, kuidas siis raskemate ülesannete juure võite asuda?

Agaga iga harjutuse, olgu see stiilijooks, vettehüpe või stardiharjutus või kuulitõuge, peate teostama tingimata põhjalikult, s. o. mitte loult ega poolikult, sellest poleks siis üldse kasu.

Need kaks, vaevatus ja põhjalikkus on kaks omaette peremeest, nagu tuli ja vesi ja neid siduda on juba kunst, kuid selles seisabki see suur väärtus, mille abil õpite sportima mängleva kergusega ja kui nii mänglevalt spordite, siis võite tõesti palju sportida. Iga õhtu tund või paar vabas õhus ei tee liiga.

Olete näinud, kuidas suured sportlased tulevad platsile ja treenerivad üsna lühikest aega, väga harva üle poole tunni, — kuid nende organism on tublisti arenenud, nemad võivad tugevalt pingutada ja vahest ka väga tugevalt, mis ei või ometigi kesta kaua.

Teie aga, kasvavad noored, kui olete veel alla 20 aasta vanad, peate ikka rohkem ja rohkem harrastama vahelduvat mänglevat tegevust ja võite palju palli lüüa, ühes kambas rahulikus tempos murdmaid sõrkida, ujuda, vette sulpsatuda, õppida ilusat stiilijooksu, stardiharjutusi, kõike seda võite lisandada aga eriti

MÄNGUDEGA,

kus saaks korraga joosta, lüüa või tõugata palli, siis oma osavust ja kiiret otsustamisvõimet veelgi edasi arendada (pesapall, kuningapall, põleb jne).

Hoiduge ainult kõigest, mis teile ülejõu võib käia, hoiduge maadlusest enneaegu, hoiduge raskustest, pommidest ja hoiduge üleliigsest rattasõidust, sest teil on väga tarvilik saavutada

TERVET SÜDANT

ja tugevaid kopse, agaga Jumal hoidku, kui hakkate kasvamas taga ajama suuri lihaseid.

NOORED!

Ütlen lõpuks lühidalt. Harrastage kõike, mis teile kehtvalt meeldib ning kus võite talitada mängleva kergusega, siis kasvab ja areneb keha ning vaim kooskõlas, siis kasvab huvi ning elurõõm, siis edeneb teil kõik hästi, mängides loote eeldusi edasisammumiseks raskemaile aladele, mis harjumuse mõjul ikka saavutatavad kergelt.

Edaspidi käsitame küsimusi sobiva sportimise viisidest ning ajast ning nobeduse tähtsusest.

Järg 5.

Ford sportautol pole võimalik saavutada 45-est miilist suuremat kiirust, välja arvatud allamäge. Suurema kiiruse saavutamiseks on kaks võimalust: kas asendada silindrite päänutega või muuta käigukasti hammasrataste suhtelist vahekorda.

John lahendas mõlemad küsimused. Ta tellis tehasele uued silindri päänut ja käigukasti hammasrattad. Avades käigukasti ja asendades vanad hammasrattad uutega, ta muutis vahekorra 3½:1 vahekorrale 3:1.

Johni südamesooviks oli — osta võidusõidu kere oma autole. Kuid uued silindri päänut ja käigukasti hammasrattad olid neelunud kogu ta taskuraha. Nüüd pidi ta kere kuidagi kombinerima omal jõul.

Vanaraua kauplusest leidis ta vana auto bensiinianuma ja asetas selle shassi tagumisele otsale; anuma päale sobisid väga hästi plekist istmed. Ning kogu selle kaadervärgi ümber John chitas täiesti uue kere, kasutades seks endise kere plekki.

Tuttava plekisepa kaasabil asetati radiaatorile põiki kitsas valgest plekist riba, mis andis autole suursuguse võidusõiduauto välimuse, olgugi et selle

radiaatori taga peitus väike neljasilindriline mootor.

Samal ajal, kui John oli tegevuses selliste saladuslike toimingute kallal, askeldas Mary auto ümber, käes terashari ja kaun soolhappega. Tema ülesandeks oli kõigepäält kõrvaldada kerelt ja teistelt auto osadelt must värv selleks, et see ei hakkaks kollase värvi alt läbi paistma. See tehtud, algas auto kollaseks värvimine.

Nad ei seganud üksteist. John korraldas üksikõsade kinnitamisest poltide ja mutrite abil, olles suurema osa ajast seliti auto all. Ta oli Mary olemasolu unustanud. Ainult neil siimapilkudel, millal tema näole ja kaelale tekkisid kollase värvi plekid, pistis ta pää auto alt välja, manitses Maryt ettevaatlikkusele.

Ühel pääleõunal John võttis mootorilt gaasi väljalaske torud maha ja pani mootori käima. „Suurepärane?“ pöördus John Mary poole, vaadeldes ise võidurõõmsalt mootorist tulevaid tulukesi.

Mary, kes polnud millalgi varem kuulnud Ford mootori töötamist gaasi väljalaske torudeta, oli alul kohmetunud mootori valjust ja sügavast häälest. Kuid ta arvas siiski, et see oli väga kena.

„Oota, kuni ma jõuan mootori õige reguleerimiseni,“ lubas John.

See mootori reguleerimine oli raskemaid ülesandeid ja kestis mitu päeva.

Mary õppis noil päevil tunda ma auto iseärasusi kõigis üksikasjades. Ta teadis Johni seletuste järele täpsalt, mis sünnib bensiini tilgaga sellest momendist alates, kui bensiin kallatakse anumasse, kuni selle momendini, millal ta lendab mootorist õhku äräpõlenud gaasina.

Rahvusvaheline jamboree Ungaris 1933.

Eelolev suvi kujuneb kogu maailma skautlike organisatsioonide liikmeile suursündmuseks, kuna Ungaris Yödöllös Budapesti ligidal tuleb pidamisele 1.—16. aug. 1933. a. rahvusvaheline jamboree.

Selle vastu on juba 1931. a. alates ettevalmistusi tehtud krahv Paul Teleki kontrolli all, kes on endine Ungari pääminister, ühtlasi tulevase laagri päälk. Tema abiks on Francisco von Farkas, kes oli samas ametis viimases jamborees Inglismaal, olles Ungari skautliidu esimees. Rahvusvahelise osakonna juhtideks on dr.-id Friederiko von Molnar ja Desido Major.

Laager asub looduslikult ilusas maakohas, Yödöllös, ühe suure mõisa ligidal, ühesõnaga

IDEAALNE LAAGRIKOHT.

Päale selle on sääl läheduses vana ilus kuninglik palee, ümbritsetud suurest pargist järvega keskel, kus 1867—1918 suvitasid Un-

gari kuningad. Laagriplatsi suurus on tervelt 3 km², mis on jaotatud osadesse.

Jamboreest osa võtta võivad kõik skaudid 14—18 a. Vanematele, n. n. roverskaudidele on laager eelmisest lahus ühel Doonau saarel, nii siis väärtuslik juhused Doonau tutvumiseks. Viimane ülesandmise tähtpäev osavõtuks on 1. mai 1933. a. Laagrimaks kogu ajaks umbes 35 krooni, kusjuures laagri poolt selle eest on ülalpidamine ja ekskursionid Budapesti, Szegedi, Balatoni järve ääre jne.

Selle jamboree sihiks on skautlikommete arendamine ja see tahab olla ühtlasi n. n. musterlaagriks, kus pakutakse kõige paremat ja demonstreeritakse uuemaid võtteid laagritöös, nii et kõik rahvad võivad sääl kindlasti midagi õppida.

Et saada ülevaadet selle jamboree suurusest, peab nimetama järgmisi andmeid, mis meie oludes on läbi viimatud.

Kokku on 10 alalaagrit ja pääle nende üks külaliste laager eriskaulitute liikmeile ja Itaalia noorsoole. Ehitatakse muuseumis sügavkaevusid, suplusmaju, postkontor, mille kaudu viimase laagri ajal saadeti 250.000 postisaadetist kahe nädala jooksul, telefoni keskjaam 60 abonendiga, laagri-politseile lühilaine raadio-saatejaam, ajakirjanike laager, laagri haigla, esimese abi jaoskonnad, iga-augused kauplused, autopark, rahvusvaheline pank, näitus, teater, kus kella 16—20 on mõningad etendused, aerodroom jne. Üldse

OODATAKSE LAAGRISSE 30.000 SKAUTI,

kelle transporteerimiseks on 35 erarongi. Laagrikülalastele on kasutada kaks raudteeliini Budapestist, autobused ja autod, mis tunnis võivad transporteerida 26.000 inimest. Pidulik paraadmarss kõigi oletuste järele kestab 2 tundi, mille jooksul mängivad 5—6 orkestrit vaheldamis.

PARAADI VÕTAB VASTU SKAUTISMI ISA LORD BADEN-POWELL OHES UNGARI RHOITEGE-LASTEKA.

Budapesti vaatamiseks tehakse ekskursioone iga päev 1500—2000 skaudiga ja samuti provintsi nägemisväärsesse kohtadesse. Korraldatakse esimene rahvusvaheline skautide purjelennukite ja lennukmudelite võistlus, igal hommikul jumalateenistusi, kinoetendusi, spordivõistlusi kergejõustikus, lõkketulesid igas alalaagris eraldi, skautmasterite kui ka skautliitude esindajate koosolekuid. Erijuulaisse transporteeritakse päevas 6—10.000 skauti 200-s grupis kolm korda päevas. Laagris ilmub ka oma ajaleht.

Senini on ülesandmise laagrist osavõtuks tulnud peaaegu kõigist Euroopa riigist, pääle nende veel Ameerikast, Jaapanist, Siamist, Inglise ja Hollandi asumaist jne.

Nagu näha kõigest sellest loeteldust, on tulevane jamboree grandioosne ettevõtte, mis pärast ka Eesti skaudid ja noorkotkad peaksid osa võtma sellest, kellel see vähegi võimalik, pääle muu tuleb veel arvesse võtta ka seda, et ungarlastel on meie hõimlased. Kuna Soomest kauguse pääle vaatamata osavõtjaid on 200, siis kindlasti peaksime ka meie väärikalt endid esitama selles suures rahvaste paraadis,

Vanad tudengid ja noored professorid.

Hiljuti lõpetas ülikooli keegi 70-aastane. (Ajalehest.)

„Härra kandidaat, soovin Teile palju õnne iseseisvalt ellu astumisel.“

mis on pühapäeval, 6. augustil, millest eelpool mainitud. Soovijail tuleb pöörduda järgmisel aadressil Ungari skautliidu poole: Budapest, V., Nagy Sandor-utca 6, Cserkeszház. Sõidu asjus võiks pöörduda Esperanto Turismi Komitee poole Tallinnas, kui on kogunenud teatav hulk sõitsoovijaid, kes siis soovikorral korraldaks ekskursiooni Budapesti, mis võiks toimuda autobusel, mis tuleb odavam ja ühtlasi välditakse oma raha valgumist välismaale.

Kindlasti paljudele tekitab raskusi

KEELE KÜSIMUS.

sest oodatakse jamboreesse osavõtjaid tervelt 40 riigist. See oleks suur paabeli segadus ilma rahvusvahelise abikeele esperantota, mida kõvasti propageeritakse Ungaris, kus tahetakse tulevikus kõik laagrid viia esperanto keele tarvitamisele. Praegu tegutseb säälses skautliidu juures esperanto ring, millel on üle 500 liikme, kes kõik tahavad endid rakendada välismaalaste — esperantistide teenistusse. Möödunud aastal oli selle ringi korraldusel esimene esperantistide rahvusvaheline laager Budapesti ligidal asuvas skautpargis, milline sündmus jäädvustati väikese monumentiga.

Sellepärast kõik, kes ei oska inglise või saksa keelt küllaldaselt, asuvad

ESPERANTO ÕPPIMISELE,

mis üksi pole tähtis, et minna mainitud jamboreesse, vaid võiksimas asuda oma aatekaaslastega välismais kirjavahetusse, et süvendada arusaamist ja sõprussidemeid erirahvuste skautide vahel.

Ungari skaudid loodavad, et esperanto kõrvaldab kõik keelte takistused laagris ja nad võtavad vastu vennalikult tuleval suvel skaute tervest maailmast. Meie kohus on neid toetada nende suures ettevõttes ja sellepärast, kõik, kel vähegi võimalik, nii skandid kui ka noorkotkad, tuleval suvel — Budapesti.

Ar-Al.

Toimetuse andis käesolevale kirjutisele hääleleel rüümi, kuid märgib ära, et tegevosa võtta tana võivad ülemaailmisest skautide suurlaagrist osa võtta kõik ideelisel skautlikel põhimõtetel teotsevad org-id, millised registreeritud rahvusvahelises skautide liidu büroos. Eestit esindab Eesti Skautide Maleva.

Kõigil teistel on soovitatud külastamine, millise seisukoha tähtsusest käesolevale kirjutisele kui asjalikule tähelepanu juhime.

Toim.

Põnev lennutehniline jutt on

B. ŽITKOVI „ORKAAN“

Marceille'ist õhku tõusnud õhuhiiglane satub orkaani hoopide alla ja kantakse üle Vahemere ja Aafrika India ookeani, kus ta maandub bensiini puudusel kuskil korallisaarel.

Selle jutu leiati „Vikerkaar“ I köitest. Nõudke kooliraamatukogust lugeda. On müügil ka eriraamatuna: „Vikerkaar“ nr. 4. Hind 25 senti.

Uuendage aegsasti

„Õpilastele“

tellimist,

et lehe saamisel vahet ei tuleks.

Õigekeelsus ja keeleuimendus

Tarbetu „pääle“.

Sõnad „pääl“ ja „pääle“ on eesti keeles sageli tarbetumad. Nad on sinna tunginud enamasti saksa keele mõjul. Näiteks „raamat on riivli pääl“, — „ta seisis trepi pääl“, — „läksin pidu pääle“ jne. Siin ongi nyyd uuemal ajal hakatud selle asemel ytlema ja kirjutama: „raamat on riivlil — ta seisis trepil — läksin peole.“

Kuid paari sõna juures näib see „pääle“ siiski väga visalt pysisvat, nimelt yhenduses sõnadega „vihane, pahane“ ja „kade“. Sest harilikult öeldakse: „Olen vihane tema pääle — ta oli pahane minu pääle — nad olid pahased oma seltsimehe pääle“. Just siin on parem ytlema le-käändega: „Olen vihane temale — ta oli pahane minule — nad olid kadedad oma seltsimehele“. Pääle oleks siin jäme ja tarbetu saksapärasus.

Mitte „tahaplaanile“, vaid „tagaplaanile“.

Enamasti võib lugeda kõigis ajalehtedes ja raamatuis: „see kysimus jäi neil tahaplaanile.“ See on viga. Selles liitsõnas „taga-“ peab jääma muutmata: „tagaplaanil — tagaplaanilt — tagaplaanile“, samuti kui me ytleme „tagatrepp — tagatreppilt — tagatrepile.“

Uuissõnu.

Neist esitatagu siin: malbe ja range. Mis tähendavad need uued

sõnad? „Malbe“ on niisugune sõna, millele seni ei ole eesti keeles olnud täpset vastet. Selle sõna puudusel on seni öeldud: „vähenõudlik, tagasihoidlik“ — aga ka need ei ole täitsa täpsed. „Malbe“ tähendab täpselt, mida saksa keeles öeldakse sõnaga „bescheiden“ — see on enam-vähem kyll „tagasihoidlik“ ja „vähenõudlik“. Näiteid: „Ta oli väga malbe oma nõudmistes — ta elas ysna malbeis oludes — ärge olge nii uhke ja nõudlik, olge malbem oma esinemises ja käitumises“.

Sõna „range“ tahab sõna „valju“ vabastada yhest tähendusest, mis sellele hästi ei sobi: „valli karistus — valli kord (distsipliin) — vallitalv — teda arvustati väga valjuult“ jne. Selle asemel tuleb nyyd yelda: „range karistus — range kord — range distsiplin — teda arvustati väga rangesti“. Samuti „range stiil — ta näo range ilme“ jne.

Sõnale „vali“ jääb siis ainult üks kitsam tähendus, nimelt hääle kohta: „vali hääle (saksa „laute Stimme), vali myra“ jne.

„Keeleline käsiraamat“. Veel kord juhin tähelepanu oma „Keelilisele käsiraamatule“, mille hind autorilt otseteed tellides on 30 senti kuni 30. novembrini. Esimesest detsembrist alates on hind 60 senti. Address: Tartu, Pepleri 2. Joh. Aavik.

Joh. Aavik.

Küsimusi ja vastuseid.

Mis arvan tänapäeva rekordspordist?

Ah mis ma rekordspordist arvan? On huvitav ala. Võistlusil on tore oma võimeid teiste üle näidata.

Einerlei Stradivarius.

Peaaegu tänapäeva rekordspordi üli-huvitavaks, kuid ühtlasi hädaohtlikuks ning tervisele kahjulikuks.

Bimbo.

Ei poolda spordis rekordide tagaajamist. See võib, iseäranis noores eas, mil organism areneb, saada tervise hävitajaks. Rekord ise on aga tervitatav, kuna sport selle kitsamas mõttes rekordideta poleks üldse mõeldav. Sportige tagasihoidlikult!

Viron Oppila.

Need, kes spordivõistlustes esinevad, on auhned.

Bibi.

Arvan, et tänapäeva rekordspordist on liialdus, sest paljud sportlased on oma tervise kaotanud üleliigse rekordide tagaajamisega. Tartu Tarzan.

Tihti on rekordide tagaajamine lõppenud surmaga. Tuleb sportida ikka inimese võimete piires.

Ajakirjanik.

Selline ülinimlik pingutus pole midagi väärt. Kui kergesti ei võis tervis selle all kannatada! Inimesed on ainult kole auhned ja see on kõik.

Flipp.

Rekordspordist? Mis mina enda rekordidest ka arvan, seda ma ei tea. Mina ju ka „kihvt“ (muidugi tagantotsast). Teiste rekordid mind ei huvita.

Mac Goy.

Rekordspordist ei pea suuremat lugu inimesed rikuvad sellega oma tervist.

Pärnu Tasuja.

Arvan, et rekordspordist on tervisele kahjulik.

Joe I.

Sport on hää asi, pooldan ise teda väga ja harrastan ka. Rekordspordi kohta midagi halba ma ei ütle, sest minu arvates võistelda, võita ja rekordi püstitada ongi suuremalt osalt tänapäeva sportlaste ideaalid. Kui poleks võite ja poleks võistlusi ja poleks rekorde, siis poleks ka sportlasi. Muidugi on ka õige, et praegusel ajal minnakse tihti liiale, jätakse tihti tervis spordiväljale. Aga rekordspordist on tingimata vajalik spordil propageerimiseks ja elustamiseks.

Micki-Hiireke ja Rekordspordilane.

Mis ma veel arvan, vaatan kui isegi saan mõnel alal rekordi saavutada. Näiteks vahel, kui aega üle jääb, võtan oma taskukella ja pingutan hinge kinni pidada, et saaks aga rekordi. Et nimi ulatuks lõuna nabal põhjanabani. Ja nii on see rekordspordist väga „välja arenenud“ meie ajal. Igal alal katsutakse aga rekordi saavutada. Ja tõesti kui juuba mõnes asjas on rekord, no siis mine välismaale ja oled kuulus mees. Lõppotsuseks jääb mul: Rekordspordist areneb, kuni ta aga ka ükskord „välja sureb“, nagu karjapidamine Eestis.

Herman Maser.

Tänapäeva rekordspordist on selleks, et oma nime kuulsaks teha. Ka on rekordspordist tervisele kahjulik. Kui aga sporti kurjalt ei tarvitata, siis on ta hääks keha ja ka jõu arendajaks.

Põhjanael.

27. nov.: E Verhaeren'i 16. surmapäev ja A. Celsius'e 231. sünnipäev.

Emile Verhaeren, Belgia kirjanik, sünd. 21. mail 1855 Saint-Amand'is Antwerpeni lähedal; suri 27. nov. 1916. Moodsamaid liirikuid moodunud ja käesoleva sajandi vahetusel, kelle mõju on ulatunud väikesel määral ka Eestisse. On avaldanud mitu luuletistekogu ja kirjutanud draamasid. Eesti keeles ilmunud „Valik luuletisi“ J. Semperi tõlkes.

Anders Celsius, rootsi õpetlane, sünd. 27. nov. 1701. Oli professoriks Upsala ülikoolis, reisis siis Lääne-Euroopas, kus tegeles muuseas valgusemõõtmistega, eriti Nürnbergis ja Roomas; Lapimaal valmistas ta sajakraadilise soojamõõtja, mis on levinud Réamuri 80-kraadilise soojamõõtja kõrval üle maailma. Suri 24. apr. 1744 Upsalas.

30. nov.: G. Suits'u 49., J. Swift'i 265. ja M. Twain'i 97. sünnipäev, O. Wilde'i 32. surmapäev.

Gustav Suits, eesti luuletaja, sünd 30. nov. 1883. a. Võnnu koolimajas, õppis Võnnu valla- ja Tartu algkoolis, lõpetas Tartu kroonugümnaasiumi ja Helsingi ülikooli; oli muu kõrval Helsingis keskkooliõpetajaks ja on 1919. a-st Tartu ülikooli eesti ja üldise kirjandusloo professoriks. — Keskkooliõpilasena 1900. a. järele esilekerkinud noorte rühmitise „Kirjanduse sõbrad“ juhte, nende albumi „Kiired“ toimetaja, hiljem üliõpilasena „Noor-Eesti“ kirjanikkude-rühmitise asutaja ja aktiivsem tegelane, „Noor-Eesti“ albumite ja ajakirja tegevamaid toimetajaid, eesti moodsa lüürika algatajaid uusromantismi ja sümbolismi vaimus; seejuures suur rahvuslane ja poliitiline tegelane; veel hiljem eesti tuntuim kirjandusloolane. — On avaldanud 4 luuletiskogu: „Elu tuli“, „Tuulemaa“, „Ohvrisuits“ ja „Kõik on kokku unenägu“, päle selle ühe ballaadi rahvaluulevormis „Lapse sünd“. Kirjandusloo ja muude kultuuriliste küsimuste alalt avaldanud rea raamatuid, palju üksikkirjutisi, nagu „Siid ja vaated“, „Noor-Eesti nõlvakult“, Koidula „Kogutud luuletiste“, Kreutzwaldi „Viru lauliku laulude“ eessõnad, brošüür „Kristjan Jaak Petersoni tundmaõppimiseks“ jne. Õpilastele saanud lähedaseks päämiselt oma noortelauludega ja emalauluga — „Noor olla on kevadet rinna sees kanda“, „Noored sepad“, „Las kasvame me tõusev sugu“, „Kerkokell“ jt.).

Jonathan Swift, inglise kirjanik, sünd. 30. nov. 1667 Dublinis ja suri 19. okt. 1745 säälisamas. — Pikemalt on käsitletud ta elulugu „Õpilastele“ nr. 2 (1932).

Oscar Wilde, inglise kirjanik, sünd. 16. okt. 1856. a. Dublinis ja suri 30. nov. 1900. a. Pariisis. — Pikemalt kirjutatud „Õpilastele“ nr. 2 (1932).

Mark Twain (kodanikunimega Samuel Langhorne Clemens), ameerika kirjanik, sünd. 1835. a. Floridas Missouri osariigis; oli lootsiks Mississipil, siis kirjanikuks ja ajakirjanikuks, elades New-Yorgis; suri 21. apr. 1910. Kirjutanud huiga huvitavaid ja kergestiloetavaid veste ja seiklusjutte, mis tõlgitud kõigisse haritud keeltesse; mõned neist on ka dramatiseeritud. Eesti keeles ilmunud lühendatult: „Tom Sawyer'i juhtumised“, „Aadama ja Eeva päeva- raamat“, „Kapten Stormfildt teavas“, „Prints ja kerjus“ j. t.

1. dets.: Juhàn Liiv'a 19. surmapäev.

Juhan Liiv, eesti kirjanik, sünd. 30. apr. 1864 Alatskivi Riidma kandikohal, Põpsi ligidal, õppis Naelavere vallakoolis ja Kodavere ki-

hellk-koolis, hiljem lühikest aega H. Treffner'i eragümnaasiumis. Oli vallakooliõpetajaks Triigi-Avispeal (Virumaal), ajalehede toimetuse liikmeks „Virulase“ (Tallinnas), „Sakala“ (Viljandis), „Oleviku“ (Tartus) juures; lõpposa oma elust (1893—1913) kannatas ta tugevalt närvihaiguse all, elades väga mitmel pool; suri 1. dets. 1913 Kavastu-Koosal; maetud Alatskivi surnuaiale, kus ta hauda ehib Tartu „Teguri“ tehaste tööliste ja ametkonna poolt püstitatud malm-monument. — Juhan Liiv'a tähtsus seisab selles, et ta on algatanud eesti realistliku jututeostega „Kümme lugu“, „Käik-mäe kägu“, „Vari“, „Nõia tütar“; omapärasemad ja kunstiväärtuslikumad on aga ta luuletised ja pisilood, mis on kogutud pärast J. Liiv'a surma kahte kogusse „Juhan Liiv'a luuletised“ ja „Elu sügavusest“. (Meenutagem kas või selliseid, nagu: „Mallisesideme võtaks“, „Ta lendab mesi-puu poole“, „Rändaja“, „Üks karjane läeb karjaga“, „Üks suu“, „Ilus suvepäev oli“ j. t.).

2. dets.: C. Kreegi 43. sünnipäev.

Cyrillus Kreek, eesti helikunstnik, laulu- ja muusikaõpetaja, sündis 2 dets. 1889. a. Saanika vallakoolimajas Võnnu vallas Lääne-maal, õppis Haapsalu Nikolai koolis ja Peterburi konservatooriumis; olnud muusika- ja lauluõpetajaks Haapsalus, Rakveres ja jälle Haapsalus (ühisgümnaasiumis); juhatanud kohapäälseid ja maakondade laulupidude ühendatud koore (Narvas ja Haapsalus). — Kogunud ja harmooniseerinud eesti vaimulikke ja ilmalikke rahvaviise; loonud üle saja koori- ja soololaulu; osa neist on ilmunud trükis noodiraamatuis ja üksikult („Meie err“, „Meil aiaääres tänavas“, „Mu süda ärka üles“ jt.).

Kindakudumisest.

On aeg mõelda soojadele kinnastele, sest talv pole enam kaugel. Soojad ja nägusad on kirjud labakindad. Ja missugune rõõm, kui nad on enda valmistatud! Kinda kudumiseks

võime tarvitada kodus valmistatud lõnga. Kui seda ei ole, siis võime kindad kududa ka sefiir-lõngast.

Värvide valikul peaksime silmas pidama

VÄRVIDE KOOSKÖLA.

Nii võiksime tarvitada musta ja valget, sinist ja valget, punast ja valget, sinist ja oranži, tumepruuni ja beeši jne. Et kindad tuleksid ilusad ja soojad, seks peaksime valima para-

Rikkalikus valikus

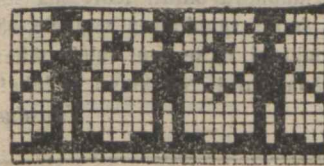
Käsitööniite

ja kõiksugu moe ning pudukaupu soovitab

Vennad Lepp Tartus,

Kaubahoov nr. 2, Promenadi nr. 2.

ja jämedusega vardad. Seda teeme järgmiselt: Torkame vardaga augu joonistuspaberisse. Kui kinda kudumiseks valitud lõng paberisse torgatud august parajasti läbi läheb, siis on vardad jämeduselt parajad. On paberisse torgatud auk liig suur, siis on vardad jämedad; on see liig väike, siis on vardad peenikesed.

Et kindad meile suuruselt parajad tuleksid — seks mõõdame oma käsivarre jämed. sm. (käerandme juurest). Edasi vaatame, mitu silmust läheb 5 sm päale. Meie käsivarre jämedus on 15 sm. 5 sm. päale läheks meil 20 silmust — 15 sm. päale läheks sellega kolm korda rohkem. Tähenab, me peame looma kinda jaoks 60 silmust — sellega tuleks igale vardale 15 silmust.

Kõige esiteks koome

KINDA PÄRA

ühe värvilise lõngaga. Selle võime kududa mitmel viisil — ühe silmuse parem- ja teise pahempidi, ühe pahem — ja kaks parempidi silmust või kaks pahem- ja kaks pahempidi silmust. Kinda päraks tuleb kududa nii mitu ringi, kui palju on kahes vardas silmuseid. On meil kahes vardas kokku 30 silmust, siis tuleb meil kolmkümmend korda üle kududa, et õiget pära pikkust saada. On pära valmis, siis koome edasi labaselt ja muustriliselt kuni pöidlani.

Kroonika.

Energilised noored Võrumaal.

Võru skautide ja gaidide malevad on jõudnud organiseerimisajajärgust välja, ning rakendavad oma jõu käesoleval tegevusaastal innukalt avardunud tööväljale. Koos eeloleva emadepäevaga pühitsevad malevad oma 12. aastapäeva järgmise kavaga: 2. dets. õhtul jumalateenistus lut. kirikus skautlike laululehtedega, 3. dets. kell 5 skm. Michelsoni loeng skautlusest, ning õhtul segaeeskavaga pidu ühisgüm. ruumes. Pühapäeval, 4. dets. on end. seminari ruumes emadega ühine aktus ja järgnevat koosviibimine.

1. j. sk. A. Andersoni juhatusel tegutseb skautide malevas 4 rühma ja 2 hundipoegade karja, milledest ka maal asuv Krabi rühm pidustuste algades Võrru saabub

Võru maakonnas asuvaid noorkot-

Pöidlaaugu moodustame järgmiselt: Meil on vardas 15 silmust. Koome 2 silmust harilikult mustri korras. 10-ne silmuse sisse koome mingisuguse crivärvi lõnga ja seome lõnga otsad kinni, et silmused lõngast välja ei tuleks.

Edasi koome harilikult mustri korras kuni paras kinda pikkus saavutatud. Algame kokkuvõtet. Kokkuvõtted teeme esimese varda alguses ja teise varda lõpus — kolmanda varda alguses ja neljanda varda lõpus — kududes iga ringi ajal nimetatud varraste alguses või lõpus kaks silmust kokku.

Kokkuvõtteid kordame seni, kui meil igale vardale jääb 2 silmust. Koome ühe silmuse ja teised silmused tõmbame kootud silmusest üle. Ülejäänud ühest silmusest tõmbame lõnga läbi (lõng tuleb muidugi enne katkestada), et kinda ots ilusti kinni jääks. Et pöidlauku saada, tõmbame lõnga, mis enne 10 silmuse sisse kudusime, välja. Võtame sel teel saadud silmused varrastele — alumised silmused ühele vardale ja päälised teisele.

Kahe varda vahakohtades võtame mõlemal pool ühe silmuse, mis keerd, varrastele. Jagame silmused neljale vardale ja koome edasi mustri korras kuni paras pöidla pikkus saavutatud.

Teeme samasuguse kokkuvõtte, kui kinda otsa juures. Lahtised lõnga otsad, mis kududes jäänud, kinnitame sukanoelaga mõnel eel- ja järelpistel kinda pahemale poole. Et kindas oleks nägusam, võime sõlmida pära külge kirjud narmad. Joonisel on näha mõned kindakirjad.

kaste rühmi külastas hiljuti päästabi instr. Vardja kolme noortemalvkonna ulatuses, leides tugevaima maarühma asuvat Vana-Roosas, läinud aastase Navi nk. rühma asemel. Üldise pahena ilmnes noorte juhtide puudus, mille vältimiseks korraldatakse salgapäälkute ja abide kursus Võrus 30. ja 31. dets. k. a. Samuti on korraldamisel üksuste vahelised võistlused ergutusahindadega, kogu tegevusaasta jooksul K. R.

Tartu kodutütarde tegevusest.

Pühapäeval, 20. nov. korraldas Eesti Noorsoo Kasvatuse Seltsi tütarlaste gümnaasiumi rühm pidulikku koonduse, kus andsid töotuse 39 kodutütart ENKS tütarlaste güm. rühmast, 3 kodutütart V algkooli rühmast ja 2 kodutütart VII algkooli rühmast. Töotuse võttis vastu ringkonna vanem prl. E. Pruuden. Töotuseandmisele järgnesid kodutütartelt

ettekanded: klaverisoolod, näidend ja rahvatantsud Pidulikul koondusel viibis rohkesti kodutütarde vanemaid.

Laupäeval, 26. novembril korraldavad kodutütred peo Tartu tütarl. gümnaasiumi ruumes, Karlova t. 1. Peo kavas on 1) Avasõna ringkonna vanemalt. 2) Koorilaule IX algkooli rühmalt. 3) Klaverisoolo Pedagoogi algkooli rühmalt. 4) Viiulisoolo V algkooli rühmalt. 5) Klaverisoolo VI algkooli rühmalt. 6) Muinasjutt „Kaks külma“ VII algkooli rühmalt. 7) Tants komertsgümna. rühmalt. 8) Võimlemine Tartu tütarl. gümna. rühmalt. 9) Eesti rahvatants I algkooli rühmalt. 10) Steen J. Liivi „Rändaja“ Pedagoogi algkooli rühmalt. 11) J. Kõrreveski näidend koolielust „Suurpäev“ ENKS tütarl. gümna. rühmalt.

Päälle eeskava tants. Kõik tere tulemast. Õpilaspäsetäht 25 s. Peo algus kl. 7 õhtul.

Kirjakandja.

Ed. M. Teie „Araandja“ on ilus jutt, oleks väga kohane vabaduspäeva numbrisse. Kas võiks selle avaldamisega veel 3 kuud viivitada?

Kuuste Kolpa. Teid me ootasime juba ammu. Hää, et viimaks õieti meie kampa lõite. Olge terve saadetise eest! Meie poisid oskavad töest ja naljast lugu pidada.

Kiirräändur Kartis. Tubli! Paneme lehe kaastöö arvel käima. Ühtlasi ootame Teilt uusi huvitavaid kirjutisi Võrumaalt.

Alfred Kerner, Tallinnas. Noorest jõumehest Helmut Lichterfeldist teame ainult niipalju, kui Saksa pildiaagentuur meile avaldamiseks saadetud pildile on juure lisanud.

Ta levib!

Päike vilgub, tuul puhub, sest sügis on käes. Iga nooruke ruttab — ei tea, mis ees!

Ja enne, kui sellele mõelda saab, sääl mõte hingesse midagi toob: Eks ole viiksanud uudne siht — meie õnneks on ilmunud „Õpilasleht“.

Ostan lehe, viin koju ja avan ta. Leian säält seest, mida vajan ka. Siin puudub hoopis poliitika, mida lugedes pää meil segi läeb.

Ja laupäeva õhtuti lehte ma loen ning huuli rahulduses muigele säen. Ja muidugi mõte mul tuleb pähe: Et täna õhtul küll kinno ei lähe!

Vinculus.

Arva, arva, — — — — —
mõista, mõista.

Ülesanne nr. 3 lahendus.

j	l	a	a	v	a
e	n	a	i	n	e
k	a	k	t	u	s
a	j	a	a	n	i
t	v	a	l	g	e
e	s	a	l	m	e
r	t	a	l	l	i
i	a	r	o	o	m
n	r	o	o	m	a
o	k	o	k	k	a
s	e	e	p	o	s
l	o	m	e	d	u
a	e	r	a	n	d
v	i	s	l	a	m

Keskised tähed annavad mõistatise: Ait all, look peal.

Ruutudes asuvad tähed annavad linna Jekaterinoslav.

Ülesanne nr. 4.
Saladuslik nimekaart.

R. Silet

Mis on selle mehe elukutse?
Ervin.

Jälgige järgmisi kuulutusl.

Seebivabrik A. Frederking, Tartus, soovib oma kõrgeväärtuslisi seepe, eriti „Kümblusseepi“.

„Flamingo“ jalanõude kiirparandustöökoja Tartus, parandab õpilastele alandatud hindadega jalanõusid.

K/m. Venn. Lepp soovib omast rikkalikust tagavarast käsitöönäite ja pudukaupu.

Leivavabrik „Ceres“ soovib rukki-linnase teradest valmistatud „Tervisleiba“.

Kohvitööstus „Melange“ juhib tähelepanu oma kõrgeväärtusliste kohvisortidele.

Kinoteater „Central“ juhib tähelepanu laupäevastele ja pühapäevastele lasteetendustele.

Central

Vastu tulles publiku soovidele ja suure edu tõttu
laupäeval, 26. nov. kell 1/2 3 ja
pühapäeval, kell 1/2 11 — 1/2 2-nt päeval

NOORSOETENDUSED.

Eeskavas haruldane kultuurfilm

Egiptusest — Palestiinani

Päale selle ülihuvitavad eeskava lisad.

Kooliõpilased!

Kooliõpilased!

Laske oma jalanõud parandada ainult

„FLAMINGO“

kiirparandustöökojas

Tartus, Riia tänav nr. 4, telefon nr. 2-10.

Teile alati hinnaalandus.

Teile alati hinnaalandus.

Noored!

Tele hoiate oma tervist, kui tarvitate

„Melange“ kohvi

„Melange“ kohvi mõjub värskendavalt ja kosutavalt.

Nõudke „MELANGE“ kohvi igalt poolt.

KÜMBLUSSEEP
AST SEEPI 85%, KÄAL 200 GR.
A. FREDERKING, TARTUS

Nagu värske hapnikuvool veresse,

nõnda mõjub iga

„VIKERKAARE“ number noortesse!

Jõulud lähenevad!

Suure valiku jõulunäidendeid pakub „Päasukese“ poolt välja antud kogu:

Jõulunäidendeid.

Sisaldab kuus lavateost. 140 lk. Hind 1 kr. 50 s.

Hinna ettetasumisel rahas või markides saadetakse raamatud kätte postikuludeta.

Tellida:

K. K./Ü. „Töökool“, Tallinnas, V.-Roosikrantsi 3.

Raamatute seeria

VAIMUSUURED

õpetab suurmeeste eluloojutude kaudu, kuidas peab võitlema ausat võitlust, et leida Tõde ja saada elus õnnelikuks.

Ilmusid:

Yrjö Karilas:

Tule ja raua mees

(George Stephenson)

Ülihuvitav kirjeldus raudteede isa Stephensoni elust ja saavutustest.

24 lk. Hind 25 s.

Yrjö Karilas:

Sokrates ja Diogenes

Huvitavaid jutustisi vanaaja vaimusuurtest ja nende õpetusest ning tegudest.

32 lk. Hind 25 s.

Nõudke neid lugeda oma koolikogudest!

Nõudke kõikjalt „Ceresi“

„Tervisleiba“